

13. apr. 1845

FAKTA

Dato:

13. apr. 1845

Sidetal:

Dagbog D, side 26

Dagbogens placering:

Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 268

TRANSSKRIFTION

Søndag 13. April.

Mine Urtepotter.

Jeg har 4 Urtepotter. I den første er en Rose, der vel sætter Blomsterknupper, men disse blive aldrig til Blomster, og dog holder jeg meget af den, dens grønne Blade, dens friske, brunlige Skud, dens hele Form har gjort mig stor Glæde. I den anden staaer den Fuxia, som jeg fik i 1839 af den gamle Conferenzraad Brandis;¹ denne holder jeg meget af og vilde gjerne gjensee, naar jeg kommer tilbage engang. I den tredie er en Bregne, som i disse Dage er skudt op, underligt sammendreiet i en Spiral ligger det deilige Blad, endnu omgivet af en bruun Kapsel. Hver Dag kan jeg see Forskjæl paa den, og snart vil den vel udfolde det palmeagtige Blad i Solen. Den fjerde – det er en ganske lille Urtepotte, hvori kun staaer en vissen Stilk. I Leeret er indgravet: 2 Juny 44. Den fik jeg af hendes Broder² den Dag, da Ordet gik gennem min Mund, den Dag, da jeg sidste Gang hørte hendes Stemme. Det var en Aflægger af en Fuxia, men den visnede strax, visnede som mit Haab, men jeg har aldrig nænnet at kaste den bort. Nu vil jeg gjøre det, men gemme Urtepotten. Som denne Stilk ligner min Kjærlighed, skal jeg saaledes ligne Rosen, der vel skyder Knupper, men aldrig blomstrer? Men Du, gamle Fuxia! skyd Du Dine Blomster og lad dem atter drøsse paa Jorden, lad dem skyde og falde hvert Aar, mens jeg er borte; men gjem saamegen Kraft, at jeg end engang kan see de røde Bloddraaber aabne sig og vise det violette Bæger – glæde mig end engang, naar jeg atter gjenseer Danmark! –

¹ Lægen Joachim Dietrich Brandis (1762-1845).

² Altså en gave fra vennen Peter Bauditz (1817-1864) inden Lundbye forgæves friede til søsteren Margrethe Elisabeth Bauditz (1820-1906).

12 April 45.

Jeg bliver bled om Hjertet, naar jeg tænker paa, at den T. d. er. du fjern, da
jeg skal sige Farevel til Danmark, til mange Mennesker, og dig fik kjære.
N. l. ikke længere efter Fædrelandet betrag mig og give mig uskildet til at
mig. Gædt af Boisen? Lad mig stode mindes: at det er netop samme Tæn-
sen blandt vildspændede, som jeg tænker til, lad mig kun leve derud,
det er jo det jeg skal. Det er jo ingen, inden min Moder, som vil saare
mig; men det er dog vel Nogle, som vilde mindes mig. Thille! kan jeg da
aldrig opgive sin Tænke: at jeg har en Vejle, der tyder paa Kjærlighed og trykke
i Hånd, aldrig glemme, at den blev ikke respecteret, og kan jeg aldrig leve,
at Kønsten har saare min eneste Elskerinde, med hvem jeg først saa alle.
Boisen, der var det selv og ~~ikke~~ heres Værestid om, at du staaer for
en Fader, der er en Pige Kjærlighed er det. Naar det sker, og dertil er jo samme
Veien at Mødelse, da, da du flyver tilbage til det elskede Fædreland

London 12 April 45.

Minne Møtspætter.

De har 4 Møtspætter. I den første er en Rose, der vil sætte Blomsterknopper,
men disse bliver aldrig til Blomster, og jeg lader jeg meget af den, dens grønne
Blade, dens friske, brændelige Ånd, dens hele Form har gjort mig stor Gode.
I den anden staaer den Fugle, som jeg fik i 1839 af en gamle Konferensraad
Boandis; denne holder jeg meget af og vilde gerne gjensee, naar jeg kommer til
bage engang. I den tredje er en Bregne, som i disse Dage er stude op,
inddeltigt sammendækket i en spiral ligger det delige Blad, endnu er jeg
ret af en trinnig Kapsel. Men dog har jeg se Forskjel paa den, og
smukt vil den vil indfælde det palmagtige Blad i Solen. Den fjerde -
det er en ganske lille Møtspætte, Minn' kun staaer en i isom Stilk. I Hænde
er indgæst: 2 Juni ↑. Den fik jeg af hendes Brøder den Dag, da Oudet gik
gjennem min Munn, den Dag, da jeg sidste Gang hørte hendes Stemme.
Det var en Aflægge af en Fugle, men den er i onds stude, isom de som
mit Blad, men jeg har aldrig været at hørte den hørte. Nu vil jeg gerne det,
men glemme Møtspætter. Den samme Stilk ligner min Kjærlighed, skal jeg
saaledes ligner Rose, der vil skjæde Knopper, men aldrig blomstere?
Men du, gamle Fugle, skid du dine Blomster og lad dem atter drasse paa
Jorden, lad den skjæde og falde hørte Aar, mens jeg er hørte; men glem saame
Kraft, at jeg end engang kan see den saad. Bloddræcker adene sig og vis det i alle
Bøger - glæd mig end engang, naar jeg atter gjensee Danmark!